

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a z členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Petry Príbelskej PhD., v právnej veci žalobcu: **FELBERMAYR SLOVAKIA, s.r.o.**, Galvaniho 24, Bratislava, IČO: 35 801 328, *zastúpený: IURISTICO, s.r.o., Štefánikova 26, Košice, JUDr. Matej Kukura, advokát a konateľ*, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky**, Námestie slobody 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: 20379/2011/SCLVD-42694 zo dňa 19. augusta 2011, konajúc o odvolaní žalobcu zo dňa 5. februára 2016 a odvolaní žalovaného zo dňa 3. februára 2016 proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/43/12-103 zo dňa 16. decembra 2015, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/43/12-103 z dňa 16. decembra 2015 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania 433,79 € na účet advokáta žalobcu IURISTICO, s.r.o., Košice, do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

1.

1.1 Napadnutým rozsudkom Krajský súd Bratislava rozhodol, že preskúmané rozhodnutia správnych orgánov (žalovaného i prvostupňového správneho orgánu) zrušuje podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

1.2 Krajský súd v Bratislave skúmal žalobou napadnuté rozhodnutia žalovaného č.p.: 20379/2011/SCLVD-42694 zo dňa 19.08.2011, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Leteckého úradu SR č.p.: 5221/301-52/2011 zo dňa 07.06.2011 o uložení pokuty žalobcovi vo výške 3 000,- € podľa § 51 ods. 3 písm. e/ zákona č. 143/1998 Z.z. o civilnom letectve v znení neskorších predpisov (ďalej len „letecký zákon“) za opakované ohrozenie bezpečnosti leteckej prevádzky bez súhlasu leteckého úradu, ktorého sa dopustil tým, že v územnom obvode Letiska Košice na svojich pozemkoch v k.ú. Barca, obec Košice – Barca (areál FELBERMAYR):

- a) dňa 26.04.2011 v čase 07:24 - 07:30 hod. na severovýchodnom okraji areálu FELBERMAYR došlo k vysunutiu ramena autožeriava cca do výšky roviny očí riadiaceho Stanovišťa TWR Košice, teda min. 263 m n.m. bez vedomia TWR, resp. prevádzkovateľa Letiska Košice; a
- b) dňa 23.03.2011 minimálne v čase od 11:55 do 13:00 hod. došlo k vysunutiu ramena autožeriava nad úroveň najvyššieho bodu riadiacej veže Letiska Košice, teda min. 266 m n. m. Bpv bez vedomia TWR, resp. prevádzkovateľa Letiska Košice. Uvedenými konaniami došlo k narušeniu ochranného pásma prechodovej plochy Letiska Košice, leteckého pozemného zariadenia okrskového prehľadového rádiolokátora SRE, leteckého pozemného zariadenia všesmerového rádiomajáka D-VOR/DME KSC.

1.3 Z pripojených administratívnych spisov správnych orgánov oboch stupňov krajský súd zistil, že rozhodnutím č.j.: 313-477-OP/2001-2116 zo dňa 09.11.2001 Letecký úrad Slovenskej republiky rozhodol o určení ochranných pásiem Letiska Košice vrátane leteckých pozemných zariadení, pričom v rozhodnutí vymedzil aj ochranné pásmo prechodovej plochy letiska, leteckého pozemného zariadenia okrskového prehľadového

rádiolokátoru SRE a leteckého pozemného zariadenia všesmerového rádiomajáka D-VOR/DME KSC.

1.4 Krajský sú ďalej zistil, že na základe vnútorného listu riaditeľa sekcie navigačných služieb a letísk Leteckého úradu SR zo dňa 04.04.2011 a pripojenej fotodokumentácie ku skutku zo dňa 23.03.2011 a na základe oznámenia o udalosti v leteckej prevádzke podanej pracovníkom TWR Košice ku skutku zo dňa 26.04.2011 začal Letecký úrad SR voči žalobcovi správne konanie vo veci podozrenia zo spáchania správneho deliktu podľa § 51 ods. 3 písm. e/ leteckého zákona. Upovedomenie o začatí konania doručil žalobcovi, ktorého predvolal na ústne pojednávanie, vypočul jeho zástupcu a vydal dňa 07.06.2011 rozhodnutie č.p.: 5221/301-52/2011, ktorým uložil žalobcov pokutu vo výške 3 000,- € za ohrozenie bezpečnosti leteckej prevádzky bez súhlasu leteckého úradu na skutkovom základe opísanom v bode 1.2 odôvodnenia tohto rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia poukázal prvostupňový správny orgán na ochranné pásma Letiska Košice vrátane leteckých pozemných zariadení a uviedol, že v konaní neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by zbavili žalobcu objektívnej zodpovednosti za porušenie obmedzení vyplývajúcich z existencie ochranných pásiem. Pri určovaní výšky pokuty prihliadol na charakter a závažnosť zisteného protiprávneho konania spočívajúceho v opakovanom porušení ochranných pásiem letiska a leteckých pozemných zariadení, čím došlo k ohrozeniu leteckej prevádzky na letisku. Zvážil aj skutočnosť, že letecký úrad neviduje v tejto súvislosti žiadnu nehodu ani vážny incident. Preto považoval uloženú výšku pokuty za primeranú.

1.5 Krajský súd v Bratislave preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a dňa 27.11.2013 vyhlásil rozsudok č. k. 2S 43/2012-44, ktorým zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. p.: 20379/2011/SCLVD-42694 zo dňa 19.08.2011 i prvostupňové rozhodnutie Leteckého úradu SR č. p.: 5221/201-52/2011 zo dňa 07.06.2011 podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Preskúmal predovšetkým opodstatnenosť žiadosti žalobcu o doručenie napadnutého rozhodnutia jeho právnenému zástupcovi a dospel k záveru, že táto žiadosť nie je dôvodná. Na základe obsahu administratívneho spisu v predmetnej veci konštatoval, že od štádia odvolacieho konania bol žalobca zastúpený právnym zástupcom (spoločnosťou IURISTICO, s.r.o.), ktorej udelil plnomocenstvo pre celé konanie a po podaní odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu toto plnomocenstvo správnenému orgánu predložil. V zmysle § 25 ods. 5 správneho poriadku,

ktorého právneho režimu konanie podľa leteckého zákona podlieha (§55 ods. 1 leteckého zákona), mal žalovaný doručiť napadnuté rozhodnutie právnemu zástupcovi žalobcu, tak ako to urobil správny orgán prvého stupňa v prípade upovedomenia o odstúpení odvolania žalovanému. Napadnuté druhostupňové rozhodnutie z neznámych príčin nebolo doručené právnemu zástupcovi žalobcu, ale priamo žalobcovi dňa 24.08.2011, kedy podľa doložky vyznačenej na samotnom rozhodnutí nadobudlo toto rozhodnutie právoplatnosť.

1.6 Krajský súd ďalej uviedol, že Občiansky súdny poriadok umožňuje správne súdu uložiť žalovanému správne orgánu povinnosť doručiť rozhodnutie tomu, kto tvrdí, že mu rozhodnutie nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať (tzv. opomenutý účastník), a to na základe jeho žiadosti a za predpokladu, že od vydania takéhoto rozhodnutia neuplynula lehota troch rokov. Konštatoval, že v prejednávanej veci dôvod na zmienený postup podľa § 250b ods. 2 O.s.p. nebol daný, nakoľko so žalobcom sa v správnom konaní riadne konalo a napadnuté druhostupňové rozhodnutie mu aj bolo doručené, aj keď namiesto neho malo byť rozhodnutie podľa zákona doručované len jeho právne zástupcovi. Z obsahu žaloby považoval za zrejmé, že právny zástupca žalobcu sa s napadnutým rozhodnutím žalovaného oboznámil, keďže proti nemu podal kvalifikovanú správnu žalobu. Pokyn na doručovanie napadnutého rozhodnutia právne zástupcovi žalobcu by za daných okolností bol podľa názoru prvostupňového súdu zbytočným formalizmom, ktorý by nemohol viesť k ničomu inému než k vecnému prejednávaniu už uplatnených žalobných dôvodov. Nakoľko bolo nesporným faktom, že napadnuté rozhodnutie nebolo riadne doručené právne zástupcovi žalobcu s plnou mocou pre celé správne konanie, nepočítal súd dvojmesačnú lehotu na podanie žaloby (§ 250b ods. 1 O.s.p.) od doručenia rozhodnutia žalobcovi, ale vychádzal zo skutočnosti, že toto rozhodnutie sa jeho právne zástupcovi stalo známym najneskôr v deň predchádzajúci podaniu žaloby tunajšiemu súdu na poštovú prepravu dňa 06.02.2012. Krajský súd preto považoval žalobu za podanú včas a v zákonnej lehote a bez pokynu žalovanému na opätovné doručovanie rozhodnutia právne zástupcovi žalobcu pristúpil z dôvodu procesnej ekonómie k vecnému prejednávaniu žalobných dôvodov.

1.7 Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnuté druhostupňové rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa je potrebné podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. zrušiť a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie (bližšie pozri body 1.12 až 1.17 odôvodnenia tohto rozhodnutia), nakoľko v prípade viacčinného súbehu

spoločne prejednaných deliktov by čiastočné zrušenie rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov o uložení pokuty v tej časti, ktorá sa týkala skutkovo nepodloženého konania žalobcu zo dňa 26.04.2011, prekračovalo medze rozhodovacích právomocí správneho súdu podľa § 250j O.s.p., pričom o trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a priznal žalobcovi právo na náhradu trov v rozsahu $\frac{1}{2}$ vynaložených nákladov vyčíslených právnym zástupcom žalobcu, pričom dôvod hodný osobitného zreteľa pre krátenie priznaných trov videl súd v len čiastočnom úspechu žalobcu, keď v jednom z dvoch spoločne sankcionovaných konaní bolo napadnuté rozhodnutie v medziach zákona.

1.8 Na odvolanie žalovaného Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 6Sžo/41/2014 zo dňa 15.07.2015 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 43/12-44 zo dňa 27.12.2013 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia uviedol, že pokiaľ krajský súd návrh žalobcu na uloženie povinnosti žalovanému doručiť napadnuté rozhodnutie právnemu zástupcovi žalobcu vyhodnotil ako nedôvodný, vykonal súdny prieskum zákonnosti napadnutého rozhodnutia a v merite veci rozhodol rozsudkom, vec po právnej stránke nesprávne posúdil. Odvolací súd uviedol, že povinnosťou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní bude predovšetkým uložiť žalovanému povinnosť doručiť žalobou napadnuté rozhodnutie právnemu zástupcovi žalobcu a po nadobudnutí právoplatnosti toto rozhodnutie preskúmať v rozsahu žalobných dôvodov a vo veci samej opätovne rozhodnúť.

1.9 Krajský súd v ďalšom konaní, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, rešpektoval jeho pokyn a uznesením č.k. 2S/43/2012-93 zo dňa 27.08.2015 podľa § 250b ods. 2 O.s.p. uložil žalovanému povinnosť doručiť právnemu zástupcovi žalobcu rozhodnutie č. 20379/2011/SCLVD-42694 zo dňa 19.08.2011 do 15 dní.

1.10 V písomnom podaní doručeným krajskému súdu dňa 30.11.2015 žalobca potvrdil, že mu dňa 01.10.2015 bolo na adresu jeho právneho zástupcu doručené rozhodnutie žalovaného zo dňa 19.08.2011 (jeho notársky overená kópia). K veci uviedol, že na podanej žalobe v plnom rozsahu zotrúva. Zároveň upozornil na nutnosť prihliadať k márnemu uplynutiu subjektívnej i objektívnej prekluzívnej lehoty pre uloženie sankcie podľa § 52 leteckého zákona, v ktorých bolo potrebné konanie právoplatne ukončiť. Tvrdil, že obe tieto lehoty, s prihliadnutím k času tvrdeného spáchania deliktu a k dátumu riadneho doručenia rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu žalobcovi na adresu jeho právneho zástupcu pre celé konanie (01.10.2015), už uplynuli. Konanie o uložení pokuty by preto malo byť podľa

názoru žalobcu bez ďalšieho zastavené. Mal za to, že nakoľko ide o rozhodovanie o sankciách, súd by mohol v rámci plnej jurisdikcie aj sám o zastavení konania rozhodnúť bez toho, aby rozhodnutie žalovaného zrušoval a vec mu vracal na ďalšie konanie. Alternatívne, ak by sa krajský súd nestotožnil s nutnosťou zastavenia konania, poukázal žalobca na žalobné dôvody a navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie.

1.11 V ďalšom konaní krajský súd opätovne preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia a postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal a to na podklade dôvodov, ktoré uviedol žalobca v podanej žalobe. Keďže Najvyšší súd SR sa vo vyššie označenom rozhodnutí k meritu veci nevyjadril a zároveň neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali korekciu skoršieho právneho názoru krajského súdu, senát poukázal svoje právne závery, ktoré vyslovil v rozsudku zo dňa 27.11.2013, na ktorých v celom rozsahu zotrval aj v rozsudku zo dňa 16. decembra 2015, č.k. 2S/43/2012-103.

1.12 V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, pokiaľ ide o skutok zo dňa 23.03.2011, podľa názoru krajského súdu, správne orgány v konaní dostatočne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili, pričom svoje závery týkajúce sa zodpovednosti žalobcu za správny delikt aj náležite odôvodnili. K meritu veci krajský súd uviedol, že sa nestotožnil s tvrdeniami žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci zo strany správnych orgánov a považoval za účelovú argumentáciu žalobcu. Krajský súd v zhode so žalovaným zaujal názor, že vztýčenie ramena autožeriava do výšky zasahujúcej do ochranných pásiem letiska a leteckých pozemných zariadení možno na účely uvedeného ustanovenia leteckého zákona považovať za zariadenie zariadenia nestavebnej povahy, ktoré bez súhlasu leteckého úradu môže ohroziť bezpečnosť leteckej prevádzky. Pokiaľ teda správny orgán prvého stupňa i žalovaný posúdili konanie žalobcu podľa § 51 ods. 3 písm. e/ leteckého zákona, postupovali podľa názoru súdu v súlade so zákonom a v jeho medziach. Pri výklade predmetného ustanovenia je potrebné vychádzať z jeho účelu, ktorým je zabezpečenie ochrany leteckej prevádzky pred zriaďovaním stavieb a akýchkoľvek nestavebných zariadení, ktoré by mohli tvoriť trvalú či dočasnú prekážku bezpečnej leteckej prevádzky či bezporuchového chodu leteckých pozemných zariadení. Teleologickým výkladom tejto právnej normy preto nebolo možné podľa názoru krajského súdu dospieť k inému záveru, než je taký, že v ochranných pásmach letiska sa nemôžu pohybovať stavebné či iné mechanizmy, ktoré by ktoroukoľvek svojou časťou a po ľubovoľnú dobu bez súhlasu prevádzkovateľa letiska či leteckého úradu do týchto ochranných pásiem zasahovali. Nie je

prítom rozhodujúca intenzita letovej prevádzky na danom letisku ani nízka pravdepodobnosť kolízie lietadla s takýmto zasahujúcim zariadením. Každý, kto uvedené zákazy poruší bez súhlasu leteckého úradu, ohrozuje bezpečnosť leteckej prevádzky a dopúšťa sa tak správneho deliktu.

1.13 K predmetnému skutku zo dňa 23.03.2011 (uvedený vo výroku prvostupňového rozhodnutia pod písm. B), zaujal krajský súd názor, že správne orgány v konaní dostatočne zistili skutkový stav a umožnili žalobcovi uplatniť v konaní všetky zákonom garantované procesné práva. Žalobca musel vedieť a podľa výpovede jeho zástupcu na pojednávaní pred správnym orgánom prvého stupňa aj vedel, že vztyčovaním ramena autožeriava v areáli spoločnosti na úroveň riadiacej veže letiska zasahuje do ochranných pásiem letiska a leteckých pozemných zariadení, čím môže ohroziť bezpečnosť leteckej prevádzky. Týmto konaním naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 51 ods. 3 písm. e/ leteckého zákona, bez zreteľa na to, aký bol obsah územného plánu danej lokality, ktorý z deliktuálnou zodpovednosťou žalobcu prakticky nesúvisí. Krajský súd sa stotožnil so závermi žalovaného, že zodpovednosť za predmetný správny delikt je objektívnou zodpovednosťou bez ohľadu na zavinenie, čo znamená, že je právne bezvýznamné, či autožeriav, prevádzkou ktorého bol porušený zákon, ovládal zamestnanec žalobcu alebo „servisný technik z Rakúska“ bez dostatočného poučenia o povinnostiach vyplývajúcich zo zákona.

1.14 Avšak pokiaľ ide o skutok zo dňa 26.04.2011 (v rozhodnutí Leteckého úradu SR uvedený pod bodom A) krajský súd uviedol, že podľa obsahu administratívneho spisu jediným podkladom pre rozhodnutie v tomto bode bola fotokópia oznámenia o udalosti v leteckej prevádzke, podaného zamestnancom Letiska Košice, podľa ktorého v uvedený deň bol riadiacou vežou v ochranných pásmach letiska zaregistrovaný žeriav vysúvajúci rameno v areáli žalobcu, pričom rameno bolo vysunuté „cca do výšky roviny očí riadiaceho TWR na niekoľko minút bez vedomia TWR resp. orgánu Letiska Košice“.

1.15 Krajský súd poukázal na to, že žalobca v konaní pred správnym orgánom opísané konanie poprel a uviedol, že pokiaľ neexistuje fotodokumentácia k spomínanej udalosti, považuje to len za tvrdenie bez dôkazov. Správny orgán prvého stupňa ani v odvolacom konaní žalovaný obsah predmetného oznámenia o udalosti v leteckej prevádzke nijako nepreverili a nezabezpečili žiadne ďalšie podklady pre rozhodnutie o tomto

skutku. Žalovaný sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia s týmito námietkami žalobcu riadne nevysporiadal. Za týchto okolností považoval teda krajský súd rozhodnutie správnych orgánov o uložení pokuty za spáchanie skutku zo dňa 26.04.2011 za nezákonné, pretože zistenie skutkového stavu bolo v tejto časti nedostačujúce na posúdenie veci a porušenie zákona nebolo žalobcovi dostatočne preukázané. Podľa leteckého zákona nemá predmetné oznámenie o udalosti v leteckej prevádzke vyššiu hodnovernosť alebo dôkaznú silu ako ktorýkoľvek iný dôkaz. Keďže žalobca spáchanie tohto skutku poprel a správny orgán nemal k dispozícii okrem oznámenia o udalosti v leteckej prevádzke žiaden iný podklad pre založenie deliktuálnej zodpovednosti žalobcu, považoval krajský súd rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov o uložení pokuty za spáchanie skutku zo dňa 26.04.2011 za nezákonné, pretože zistenie skutkového stavu bolo v tejto časti nedostačujúce na posúdenie veci.

1.16 Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu ohľadom plynutia času určeného zákonom na uloženie sankcie za správny delikt, krajský súd uviedol, že objektívna trojročná lehota pre uloženie pokuty za skutky zo dňa 23.03.2011 a 26.04.2011 začala plynúť odo dňa, kedy malo k porušeniu povinnosti dôjsť. Subjektívna lehota v trvaní jeden rok na rozhodnutie o uložení pokuty začala plynúť najneskôr od začatia správneho konania, ktoré bolo žalobcovi oznámené dňa 09.05.2011. O uložení sankcie rozhodli správne orgány oboch stupňov ešte v roku 2011, teda v rámci subjektívnej i objektívnej lehoty podľa § 52 leteckého zákona. Žalobca podal na krajskom súde žalobu proti napadnutému druhostupňovému rozhodnutiu v mesiaci február 2012. Podaním žaloby o preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia sa v zmysle § 246d O.s.p. prerušilo plynutie lehôt stanovených v § 52 leteckého zákona pre zánik zodpovednosti za správny delikt. V tejto súvislosti nebolo rozhodujúce, kedy nadobudlo napadnuté rozhodnutie právoplatnosť. Keďže konanie na súde sa doposiaľ právoplatne neskončilo, krajský súd skonštatoval, že objektívna ani subjektívna lehota určená pre zánik zodpovednosti za správny delikt podľa § 51 ods. 3 písm. e/ leteckého zákona uplynúť nemohla. Z uvedených dôvodov sa krajský súd nestotožnil s názorom žalobcu, že pre uplynutie lehôt podľa § 52 leteckého zákona je potrebné konanie vo veci zastaviť, ale naopak dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa bolo potrebné zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. a vrátiť veci žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom bude právnym názorom súdu viazaný.

1.17 O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a priznal žalobcovi plnú náhradu trov, ktoré v konaní vynaložil, pričom pokiaľ ide o rozsah priznanej náhrady trov, krajský súd prehodnotil svoj názor uvedený v skoršom rozsudku zo dňa 27.11.2013, týkajúci sa krátenia trov v konaní úspešného žalobcu, nakoľko mieru úspechu v konaní posudzoval podľa jeho výsledku, ktorým bolo zrušenie napadnutého rozhodnutia.

2.

2.1 Následne proti rozhodnutiu krajského súdu č. k. 2S/43/2012-103 zo dňa 16.12.2015 podal odvolanie žalobca (krajskému súdu telefaxom doručené dňa 05.02.2016). Rovnako podal odvolanie aj žalovaný svojim podaním zo dňa 03.02.2016, podaným na pošte dňa 05.02.2016.

3.

3.1 Žalobca vo svojom odvolaní dôvodil nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., kde sa domáhal najmä toho, že súd nesprávne právne posúdil skutočnosť, že k riadnemu doručeniu druhostupňového správneho rozhodnutia došlo až 01.10.2015, a teda boli prekročené prekluzívne lehoty na uloženie sankcie podľa § 52 leteckého zákona. Dôsledkom toho je skutočnosť, že už nemôže dôjsť k uloženiu sankcie a konanie musí byť zastavené. Krajský súd mal teda po správnosti, rozhodnutia správnych orgánov zrušiť a konanie o uložení pokuty sám zastaviť, prípadne tieto rozhodnutia zrušiť a vec im vrátiť s pokynom na zastavenie konania.

3.2 Žalobca zároveň v odvolaní tvrdí, že má aktívnu legitímáciu ohľadom podania tohto odvolania, dovoľávajúc sa analógie s trestným konaním, kde sa pripúšťa, aby obžalovaný podal odvolanie aj v prípade, ak bol spod žaloby oslobodený, avšak domáha sa toho, aby bol oslobodený na základe priaznivejšieho zákonného dôvodu. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov právnej služby za toto odvolanie.

3.3 Žalobca v odvolaní navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/43/2012-103 zo dňa 16.12.2015 sa mení tak, že rozhodnutia správnych orgánov sa zrušujú a konanie žalovaného sa zastavuje, pričom žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy celého konania.

4.

4.1 Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/43/2012-103 zo dňa 16.12.2015 sa odvolal aj žalovaný, a to podaním z dňa 03.02.2016 (bod 2.1), a to v celom rozsahu.

4.2 Žalovaný odôvodňuje svoje odvolanie tým, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.)

4.3 Žalovaný sa nestotožňuje so závermi krajského súdu pokiaľ ide o posúdenie skutku žalobcu zo dňa 26.04.2011 (body 1.14 – 1.15). Predmetné oznámenie o udalosti podal štátny podnik Letové prevádzkové služby SR Leteckému úradu SR, a ten obsah oznámenia vyhodnotil ako podnet a na jeho základe začal priestupkové konanie.

4.4 Predmetné oznámenie podal službukonajúci riadiaci letovej prevádzky vo funkcii „Executive Supervisor – vedúci zmeny na stanovišti ATS“. Správny orgán nemal žiadnu pochybnosť o pravdivosti a hodnovernosti údajov, ktoré táto osoba uviedla v oznámení. Riadiaci letovej prevádzky je držiteľom preukazu odbornej spôsobilosti leteckého personálu, obsadzovanie funkcie riadiaceho letovej prevádzky podlieha prísnemu výberu a okrem iného musí spĺňať prísne požiadavky na zdravotnú spôsobilosť.

4.5 Navyiac oznámenie o udalosti v leteckej prevádzke zo dňa 26.04.2011 nie je súkromno-právnou listinou, ale ide o hlásenie osoby činnnej v civilnom letectve podľa nariadenia vlády č. 661/2005 Z.z. o ohlasovaní udalosti v civilnom letectve. O hodnovernosti skutočností uvedených v predmetnom oznámení nemožno mať pochybností, pokiaľ sa nepreukáže opak. Podľa § 134 O.s.p. platí, že listiny vydané súdmi SR alebo inými štátnymi orgánmi v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitnými predpismi vyhlásené za verejné, potvrdzujú, že ide o nariadenie alebo vyhlásenie orgánu, ktorý listinu vydal, a ak nie je dokázaný opak, i pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje.

4.6 Účastník konania bol písomne poučený o svojich právach podľa § 33 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, v predmetnom konaní však účastník nenavrhol vykonanie

dôkazu, napríklad výsluch osoby, ktorá podala predmetné oznámenie o udalosti, nakoľko účastník konania takýto dôkaz nenavrhol, správny orgán výsluch dotyčného riadiaceho nevykonával a vychádzal z údajov uvedených v hodnovernej listine – predmetnom oznámení.

4.7 Skutočností uvedené v oznámení o udalosti umožňovali správne orgány vyvodit' nepochybný záver o tom, že k vztýčeniu ramena žeriava do určitej výšky došlo a keďže nebol dôvod pochybovať o hodnovernosti údajov uvedených v oznámení o udalosti a ani účastník konania nenavrhol vykonať žiadny dôkaz, údaje už ďalej žalovaný nepreveroval.

4.8 Žalovaný vyjadril vo svojom odvolaní pochybnosti aj smerom k priznaniu trov žalobcovi, keďže odvolanie proti pôvodnému rozsudku zo dňa 27.11.2013 podal žalovaný, a tomuto odvolaniu žalovaného Najvyšší súd SR vyhovel, na základe čoho vo veci opätovne konal KS BA. Žalovaný bol teda zaviazaný na platenie trov odvolacieho konania napriek úspechu v odvolacom konaní.

4.9 Na základe týchto skutočností sa žalovaný domáha, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu č. k. 2S/43/2012-103 zo dňa 16.12.2015 tak, že žaloba žalobcu sa v celom rozsahu zamietla alebo aby predmetný rozsudok zrušil ako vecne nesprávny a vrátil mu vec na ďalšie konania. Ak by Najvyšší súd predmetný rozsudok potvrdil, žalovaný navrhuje, aby zrušil výrok rozsudku v časti trov a vec vrátil na ďalšie konanie krajskému súdu.

5.

5.1 Dňa 16.03.2016 bolo krajskému súdu doručené vyjadrenie žalovaného k odvolaniu sa žalobcu, v ktorom žalovaný uviedol, že na dôvodoch uvedených v jeho vlastnom odvolaní z dňa 03.2.2016 v celom rozsahu zotrváva.

5.2 K tvrdeniu žalobcu v jeho odvolaní, že krajský súd mal rozhodnúť tak, že namiesto vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie, ho bolo potrebné zastaviť, žalovaný zastáva názor, že nebol dôvod na zastavenie konania. Konštatovanie Krajského súdu v Bratislave, že podaním žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia dochádza k prerušeniu lehôt na uloženie sankcie je správny a zákonný.

5.3 Naviac žalobca ani nie je legitimovaný na podanie odvolania proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, nakoľko predmetným rozhodnutím bolo žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovené. Podľa § 218 ods. 1 O.s.p. písm. b/ odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený. U žalobcu absentuje subjektívna prípustnosť odvolania, ktorá sa viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt – či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie.

5.4 Žalobca sa pre pripustenie aktívnej legitimácie na podanie odvolanie dovoľáva na základe analógie s trestným konaním, podľa názoru žalovaného, je takáto analógia v rámci civilného konania podľa O.s.p. neprípustná. Civilné konanie je založené na inom základe a iných právnych inštitútoch ako trestné konanie, a tak pripustiť analógiu trestného konania v civilnom konaní by viedlo k prekročeniu právnej teórie a praxe.

6.

6.1 Dňa 23.03.2016 bolo krajskému súdu doručené vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného, v ktorom žalobca skonštatoval, že považuje za správny záver súdu, ohľadom nepreukázania spáchania deliktu. Pokiaľ jediným podkladom pre rozhodnutie podľa obsahu administratívneho spisu bola fotokópia oznámenia o udalosti v leteckej prevádzke, je zistenie skutkového stavu v tejto časti nedostačujúce. Tu poukazuje žalobca na aplikáciu zásad trestného práva, najmä vyšetrovacej zásady – in dubio pro reo.

6.2 Žalovaný sa dovoľáva Oznámenia o udalosti v leteckej prevádzke a jeho vyššej dôkaznej sily, tvrdiac, že má povahu verejnej listiny. Podľa názoru žalobcu však nejde o listinu vydanú súdom, ani štátnym orgánom, ani osobitný predpis túto listinu nevyhlasuje za verejnú. Nie je možné vychádzať z prezumpcie správnosti údajov v tejto listine.

6.3 Pokiaľ ide o námietku ohľadom trov konania, žalobca dodáva, že nosným dôvodom zrušenia rozsudku prvostupňového súdu odvolacím súdom bol vlastný vadný postup žalovaného, ktorý nebol spôsobilý riadne doručiť svoje rozhodnutie žalobcovi, týmto si teda žalovaný vyvolal vlastné trovy i trovy žalobcu v predchádzajúcom konaní o odvolaní i v pokračovaní tohto konania po vrátení krajskému súdu.

6.4 Žalobca navrhuje, aby odvolací súd odvolanie žalovaného vyhodnotil ako nedôvodné, zároveň si uplatňuje aj náhradu trov konania spojenú s podaním tohto vyjadrenia.

7.

7.1 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaných odvolaní (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolania prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.).

7.2 Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

7.3 Podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7.4 Odvolací súd po preštudovaní predloženého spisovaného materiálu, súdneho

ako aj administratívneho spisu konštatuje, že dôvody rozsudku krajského súdu sú logické, sú v súlade so zákonom, vychádzajúce z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, a teda je potrebného ho v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť ako vecne správne.

7.5 Odvolací súd na základe podaných odvolaní tak žalobcu ako aj žalovaného a následných vzájomných vyjadrení k jednotlivým odvolaniam zistil, že sporným bodom v predmetnom konaní ostalo posúdenie otázky súvisiacej s opisom skutku zo dňa 26.04.2011, ktorý je kladený za vinu žalobcovi, ako aj posúdenie veci ohľadom plynutia času určeného zákonom na uloženie sankcie v danej veci a rozhodnutie o trovách konania.

7.6 Podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“ alebo „SP“) § 3 upravuje, že správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka, a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prietáhov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

7.7 Podľa § 32 ods. 1 a 2 SP, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

7.8 Podľa § 34 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6 SP, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka. Účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Vykonávanie dôkazov patrí správne mu orgánu. Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne mu orgánu z úradnej činnosti netreba dokazovať.

7.9 Podľa zákona č. 143/1998 Z. z. o civilnom letectve (letecký zákon) v znení účinnom v rozhodujúcom čase do 31.08.2011 (ďalej len „LZ“) § 51 ods. 3 písm. e/ letecký úrad môže právnickej osobe alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie uložiť pokutu do 500 000,- Sk (16 600,- €), ak zriaďuje stavby a zariadenia nestavebnej povahy, ktoré môžu ohroziť bezpečnosť leteckej prevádzky, bez súhlasu leteckého úradu.

7.10 Podľa § 52 LZ pokutu možno uložiť do jedného roka odo dňa, keď sa ministerstvo alebo letecký úrad dozvedeli o porušení povinnosti, najneskôr však do troch rokov odo dňa, keď k porušeniu povinnosti došlo.

7.11 Podľa § 2 nariadenia vlády č. 661/2005 Z. z. sa na účely tohto nariadenia vlády udalosťou v civilnom letectve rozumie prerušenie prevádzky, porucha, chybná funkcia alebo iná neobvyklá okolnosť, ktorá má alebo môže mať vplyv na bezpečnosť civilného letectva a ktorá sa nepovažuje za leteckú nehodu alebo incident podľa osobitného predpisu.

7.12 Podľa § 246d O.s.p., ak osobitný zákon upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty určuje lehoty pre zánik zodpovednosti, prípadne pre výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tejto časti (V. časť O.s.p., Správne súdnictvo) neplynú. Obdobne to platí o lehotách pre zánik práva vo veciach daní, poplatkov a odvodov, ktoré sú príjmami štátneho rozpočtu, verejných fondov, rozpočtov obcí, miest a vyšších územných celkov.

7.13 Skutok, ku ktorému malo dôjsť dňa 26.04.2011 (bližšie pozri body 1.7, 1.14, 4.3 až 4.7 tohto odôvodnenia rozsudku) a ktorý žalobca dôrazne poprel vo všetkých svojich

vyjadreniach, po preskúmaní odvolacím súdom, nie je možné považovať za dostatočne a spoľahlivo preukázaný. Samotné oznámenie o udalosti v leteckej prevádzke, pričom v administratívnom spise je len kópia tohto oznámenia, nemôže byť považovaná za dostatočný dôkazový materiál, napriek tomu, že takéto oznámenie, má spôsobilosť na začatie správneho konania. Avšak, odvolací súd je toho názoru, že v samotnom správnom konaní, ktoré nasledovalo, bolo potrebné zo strany správneho orgánu zabezpečiť dôkazy, ktorými by preukázal deliktuálne správanie sa žalobcu bez pochybností tak, ako tomu bolo v prípade udalosti z dňa 23.03.2011.

7.14 Samotné oznámenie o udalosti v leteckej prevádzke slúži ako podnet k tomu, aby sa preverili skutočnosti nasvedčujúce, že prišlo alebo mohlo prísť k ohrozeniu leteckej prevádzky, ak by neboli prijaté nápravné opatrenia. Aj v zmysle nariadenia vlády č. 661/2005 Z. z. na ktoré sa žalovaný odvoláva, hovorí o tom, že ide o takú **udalosť, ktorá má alebo môže mať** vplyv na bezpečnosť civilného letectva (§ 2, pozri bod 7.11).

7.15 Je teda potrebné, aby podnet, ktorý bol zaznamenaný príslušným pracovníkom štátneho podniku Letové prevádzkové služby Slovenskej republiky, nebolo jediným podkladom pre samotné rozhodnutie príslušných správnych orgánov, ale naopak aby skutok a skutočnosti, ktoré ho tvoria, boli na podklade tohto podnetu riadne prešetrené, zdokumentované (napr. fotokópiami, výsluchom svedkov, atď.) a dôkazmi jednoznačne potvrdené. Osobitne v prípade, keď žalobca samotnú skutočnosť – predmetnú udalosť zo dňa 26.04.2011 popiera.

7.16 Odvolací súd v tomto smere ešte dodáva, že dôkazný prostriedok je prostriedok využívaný správnymi orgánmi, stranami v konaní pred správnym orgánom pri poznávaní skutočností, ktorá je predmetom dôkazu. Dôkazom je potom priamy poznatok, ktorý bol získaný z dôkazného prostriedku pri dokazovaní (napríklad dôkazným prostriedkom je výsluch účastníka konania, jeho štatutárneho zástupcu a dôkazom je obsah výpovede účastníka). Preto, ak by bol do správneho konania pribratý svedok (výpovede príslušných zamestnancov), alebo fotodokumentácia, ktorá by bola súčasťou daného oznámenia o skutku (tak ako to správny orgán uskutočnil v prípade z dňa 23.03.2011), nebolo by pochybností a v takom prípade by sa dalo konštatovať, že správny orgán ustál svoje bremeno dokazovania.

7.17 Pokiaľ ide o námietky ohľadom plynutia času (pozri bod 3.1), odvolací súd

konštatuje, že krajský súd vyhodnotil námietky v súlade so zákonom.

7.18 Podľa žalobcu, ako uviedol v odvolaní, krajský súd nesprávne právne posúdil skutočnosť, ktorá v konaní nebola sporná (že k doručeniu rozhodnutia správneho orgánu II. stupňa došlo až dňa 01.10.2015), a teda uplynuli prekluzívne lehoty na uloženie sankcie podľa § 52 LZ. Preto sa žalobca domáha zastavenia konania.

7.19 Odvolací súd s názorom žalobcu nesúhlasí. V zmysle § 246d O.s.p., tak, ako to správne objasnil krajský súd, lehoty pre zánik zodpovednosti, či výkon rozhodnutia, počas konania podľa tejto časti O.s.p. (správne súdnictvo) neplynú. Toto ustanovenie, upravuje prerušenie plynutia lehôt v čase konania (teda od začiatku až do právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí). V preskúvanom prípade objektívna lehota začala plynúť dňa 23.03.2011, respektíve dňa 26.04.2011, subjektívna lehota najneskôr od začatia správneho konania, ktoré bolo žalobcovi oznámené dňa 09.05.2011. O uložení sankcie rozhodli správne orgány ešte počas roku 2011. Následne dňa 07.02.2012 podal žalobca na danom krajskom súde žalobu na preskúmanie predmetného rozhodnutia, čím sa prerušilo plynutie lehôt (a preto nie je rozhodujúce, kedy nadobudlo napadnuté rozhodnutie právoplatnosť – jeho doručovanie právnemu zástupcovi žalobcu bolo súčasťou tohto súdneho konania a rozhodol o ňom príslušný krajský súd uznesením zo dňa 27.08.2015), pričom samotné konanie na súde nebolo právoplatne skončené, a teda v zhode s tvrdením krajského súdu, ani objektívna, ani subjektívna lehota nemohli po podaní žaloby na súd uplynúť, keďže lehoty neplynuli a boli prerušené už od 07. februára 2012. V tomto smere pozornosti odvolacieho súdu neuniklo, že v príslušnom súdnom a administratívnom spise sa nenachádza doručenka, preukazujúca následné doručenie rozhodnutia právnemu zástupcovi žalobcu. Avšak z vyjadrenia strán má odvolací súd za nesporne preukázane, že k následnému doručeniu rozhodnutia žalovaného došlo dňa 01.10.2015. Túto skutočnosť prisvedčil aj sám žalobca napríklad vo svojom vyjadrení, doručenom Krajskému súde v Bratislave, dňa 30.11.2015, kde na str. 2 oznamuje, že mu rozhodnutie žalovaného bolo doručené (č. 1. 96 spisu).

7.20 Pokiaľ ide o spornú otázku trov konania vo vzťahu ku žalobcovi, odvolací súd je toho názoru, že rozhodnutie krajského súdu zo dňa 16.12.2015 je vecne správne a je potrebné ho aj v tejto časti potvrdiť. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a priznal tak plnú náhradu trov konania úspešnému žalobcovi, ktorú posudzoval podľa

jeho výsledku, ktorým bolo zrušenie preskúmaného rozhodnutia.

7.21 V tejto veci žalovaný argumentuje, že aj on podal odvolanie proti pôvodnému rozsudku zo dňa 27.11.2013, v ktorom sa okrem iného obdobne domáhal zrušenia nesprávneho rozhodnutia krajského súdu alebo jeho zmeny tak, že zastavuje konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného. Ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p ukotvuje v sebe tzv. zásadu úspešnosti, resp. zodpovednosti za výsledok konania. Pod úspechom v tomto smere treba rozumieť úspech žalobcu v zmysle procesného výsledku. Plný úspech znamená stav, pri ktorom súd v plnom rozsahu vyhovie návrhu strany vo veci samej a vydá rozsudok, ktorým zruší žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu. V danej veci sa jednalo o vadný postup žalovaného, ktorý nedoručil riadne svoje rozhodnutie žalobcovi, čo bolo napokon potvrdené uznesením Najvyššieho súdu zo dňa 15.07.2015, sp. zn. 6Sžo/41/2014, ktorým uložil krajskému súdu pred rozhodnutím vo veci samej, aby žalovaný svoje rozhodnutie doručil právnenému zástupcovi žalobcu. Je teda nesporné, že týmto vlastným vadným konaním si žalovaný privodil vlastné trovy i trovy žalobcu. Je nesporné, že predmetný rozsudok zo dňa 27.11.2013 bol v celom rozsahu zrušený uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Sžo/41/2014, vrátane trov, preto jediné rozhodnutie o trovách v konaní pred súdom prvého stupňa je obsiahnuté v rozsudku krajského súdu zo dňa 16.12.2015, ktoré Najvyšší súd SR považuje za vecne správne a rovnako ho potvrdil (§ 219 ods. 2 O.s.p.)

7.22 Odvolací súd sa vzhľadom na skutočnosť, že odvolanie podal okrem žalovaného aj žalobca, ktorý bol úspešný, musel zaoberať aj otázkou aktívnej legitímácie odvolateľa. V tejto otázke odvolací súd dal za pravdu tvrdeniam žalobcu, a na základe analógie s trestným právom, ktorá sa používa v oblasti správneho trestania a správnych deliktov, uznal opodstatnenosť dožadovania sa zrušenia sporných rozhodnutí žalovaného, preskúmaných krajským súdom, na základe aj iných dôvodov (ktoré krajský súd vyhodnotil negatívne), a teda jediným oprávneným spôsobom, ako sa domôcť tejto skutočnosti zo strany žalobcu, je podanie odvolania v zmysle § 250 ods. písm. f/ O.s.p. tak, aby sa touto otázkou mohol odvolací súd následne zaoberať.

7.23 Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd pripustil odvolanie žalobcu a zaoberal sa námietkami v nich uvedenými, avšak na základe všetkých skutočností ako sú uvedené v odôvodnení tohto rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že tieto námietky

žalobcu, ako ani námietky žalovaného neboli spôsobilé privodiť zmenu rozsudku krajského súdu. Z tohto dôvodu odvolací súd rozhodol tak, že v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojitosti s § 250ja ods. 3 veta druhá, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/43/2012-103 zo dňa 16. decembra 2015 potvrdil. Pretože v správnom súdnictve rozhoduje súd o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 250k O.s.p., podľa ktorého právo na náhradu trov v tomto druhu konania má len žalobca, ak je v konaní úspešný, čo nie je sporné v tejto veci, pretože v prvostupňovom súdnom konaní prišlo k zrušeniu rozhodnutí žalovaného i správneho orgánu prvého stupňa.

8.

8.1 O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p., keďže žalobca mal v odvolacom konaní úspech, priznal mu na náhradu trov odvolacieho konania, spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku za odvolanie vo výške 70,- € a z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby – odvolanie zo dňa 5. februára 2016 a vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 18.03.2016 vo výške 2 x 143,- €, režijný paušál 2x 8,58 € a DPH, celkom 363,79 €, celkom trovy odvolacieho konania žalobcu: $70 + 363,79 = \underline{433,79 \text{ €}}$.

9.

9.1 Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. Odvolanie bolo v tomto prípade podané pred 1. júlom 2016, Najvyšší súd SR preto procesne postupoval podľa ustanovení O.s.p.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 4. apríla 2017

JUDr. Jana Z E M K O V Á PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Viera Vraníková